

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

282. 47

DISSERTATIONEM
DE
HOMINIBVS
POST MORTEM
SANGVISVGIS,
VVLGO SIC DICTIS
Vampyren,

AVCTORITATE
INCLYTI PHILOSOPHORVM
ORDINIS,

PVBLCO ERVDITORVM EXAMINI
DIE XXX. AVG. AN. MDCC XXXII.

SVBMITTENT

M. IO. CHRISTOPHORVS
POHLIVS,
LIGNICENS. SILESIVS.

ET
IO. GOTTLOB HERTELIVS,
PHILOS. ET MED. STVD.

L I P S I A E,
LITERIS IO. CHRISTIANI LANGENHEMIL

Digitized by Google

V I R O
MAGNIFICO, EXCELLENTISSIMO,
PRAENOBILISSIMO, AMPLISSIMO, EXPERI-
ENTISSIMO, DOCTISSIMOQVE
AVGVSTO FRIDERICO
WALTHERO,

PHIL. ET MEDICINAE DOCTORI ET
ARCHIATRO REGIO, PROFESSORI ANATO-
MES. ET CHIRVRGIAE PVBLICO ORDINA-
RIO, FACVLTATIS MEDICAE ASSESSORI,
COLLEGII MINORIS PRINCIPVM COLLEGIA-
TO, ET APVD LIPSIENSES PHYSICO
ORDINARIO.

VT ET
V I R O
MAGNIFICO, EXCELLENTISSIMO,
PRAENOBILISSIMO, AMPLISSIMO, EXPERIEN-
TISSIMO, DOCTISSIMOQVE
IOANNI ZACHARIAE
PLATNERO,

PHIL. ET MED. DOCTORI ET PROFES-
SORI PHYSIOLOGIAE PVBLICO ORDINARIO,
FACVLTATIS MEDICAE ASSESSORI,
MEDICIS PER OMNEM AETATEM CE-
LEBERRIMIS, PRAESIDIIS SALVTARIS ARTIS
CERTISSIMIS, ORNAMENTIS LITTERARIAE REI
SPLENDIDISSIMIS, PATRONIS ATQVE STVDIO-
RYM SVORVM PROMOTORIBVS AD CINERES
VSQVE DEVENERANDIS.

HANC OPELLAM
IN
DEVOTAE MENTIS RELIGIONIS
ET
PLENISSIMAE OBSEQVI SANCTIMONIAE
DILIGENTIAEQVE
PERENNE MONUMENTVM
D. D. D.

DISPUTANTES.

V I R O

**MAGNIFICO, EXCELLENTISSIMO,
PRAENOBILISSIMO, AMPLISSIMO, EXPERIEN-
TISSIMO, DOCTISSIMOQUE.**

**POLYCARPO GOTTLIEB
SCHACHERO,**

**PHILOS. ET MED. DOCTORI
ET PROFESSORI PRIMARIO, ORDINIS
MEDICI DECANO MAXIME SPECTA-
BILI, ACADEMIAE DECEM-VIRO ET
SENIORI, MAIORIS PRINCIPVM
COLLEGII COLLEGIATO, ETC.**

ET

V I R O
ILLVSTRI, MAGNIFICO, EX-
CELLENTISSIMO, DOCTISSIMOQUE
MICHAELI ERNESTO
ETTMÜLLERO,

PHIL. ET MED. DOCTORI ET
PROFESSORI PATHOLOGIAE PVBLICO
ORDINARIO, ARCHIATRO ET COMITI PA-
LATINO CAESAREO, S. R. I. NOBILI, ACADE-
MIAE LEOPOLDINO-CAROLINAE DIRECTO-
RI, VNIVERSITATIS LIPSIENSIS DECEM-VI-
RO, FACVLTATIS MEDICAE SENIORI ET
MAIORIS PRINCIPVM COLLEGII
COLLEGIATO

NEC NON

CONSPECTVS DISSERTATIONIS.

- §. I. *Veritatis inquisitio difficilis.*
- II. *Inter impedimenta veritatis inuestigandae imprimis refertur superstitio.*
- III. *Transitio ad VAMPYROS.*
- IV. *Relatio de VAMPYRIS.*
- V. *Examinis instituendi ratio suppeditatur.*
- VI. *Inquisitio sine Medico perito facta insufficiens et illegalis fuit.*
- VII. *Singulatim instituitur, et absurda inde varia proferuntur.*
- VIII. *Contradictiones aliae producuntur.*
- IX. *Tota relatio ut dubia, obscura, et superstitionis plenissima sistitur.*
- X. *Quaestio: an dentur VAMPYRI?*
- XL. *Definitio VAMPYRORVM.*

- XII. *Quaestiois antecedentis ratio.*
 XIII. *Mortis ratio genuina, atque impossibilitas reuiuiscendi.*
 XVI. *Corruunt hinc VAMPYRI ex usu functionum temporum.*
 XV. *Quae porro infringuntur.*
 XVI. *Nec propria in phisicis consuetudines.*
 XVII. *Sanguis varias ob causas mortem effluere potest.*
 XVIII. *Veritati non consentaneum videtur, quod uires in mortuis accrescere.*
 XIX. *Absentiae putrefactionis aliaeque naturales suppeditantur causae.*
 XX. *Plures adducuntur causae putredinem impediennes.*
 XXI. *Salia animantium corpora integra conferuare apta sunt.*
 XXII. *Ex causis naturalibus sonus, palus per pectus transfixo, explicari potest.*
 XXIII. *Superstitiosa executio in mortuis facta, ob finem, quem forte intenderunt, approbatur.*
 XXIV. *Non dantur VAMPYRI, sed mortis genuina causa potius morbo epidemico est adscribenda.*
 XXV. *Conclusio.*

§. I.

VO praeclarius atque vtilior *Veritatis in-*
 censetur res, eo maiori in pre- *quisitio diffi-*
 tio non solum habenda, sed et *cilis.*
 omni modo promouenda est.
 An vero quaedam inueniri pos-
 sit veritate praestantior, quae
 in nostrarum cogitationum
 conuenientia cum externa sen-
 sione consistit, nullus non du-
 bito. Generosus enim ani-

mus non fucum, non vmbram, non lecythinos colores
 exoptat, sed corpus et omne certum amplectitur. Qua
 de re etiam iste lubentissime acquiescit, si instituta accura-
 tiore veritatis inquisitione, rem sic, et non aliter, compa-
 ratam esse deprehendit. Haud tamen negandum, quod
 quandoque in DEMOCRITI puteo eadem latitet,
 adeo, vt verum videatur illud: Difficilia quae pul-
 chra.

§. II.

Namque vt nihil dicam de auctoritatis praepiudiciis, *Inter impedi-*
 praeconcepis opinionibus, affectibus, philauria, odio, me- *menta verita-*
 tu, timore, et quae sunt alia obstacula; praesertim hac vi- *tis inuestigan-*
 ce superstitionis, multum omni tempore veritati repu- *das imprimis*
 gnantis, meminisse iuuat: haec nempe fuit olim fertilis *refertur su-*
 multorum errorum mater, haec etiamnum ceu nutritrix il- *perflitio.*
 los sustentat, eosdemque omni cura nutritos in sinu suo
 fouet. Quin tanta eius est potentia, vt regna, populosque
 in iisdem degentes imperatoris instar saepenumero guber-

net potentissime. Ideo eam tanquam fontem, fontes non sine summo mendis tedio exhaustam, pellere omnibus anni sunt viribus, summaque fontem, ex quibus oritur, summaque pellunt, quo eo facilius remedia, auxilium ferendum sit, inueniendi animi dona a natura denegata, etum, nunc atram bilem, nunc mero ex negligentia promanantem, innumeras superstitionis cernere potest, le, mediante bona educatione, fideliter cum prudentioribus conuersatione, si modo medelam admittere vellent homines, hoc vno contaminati.

§. III.

Sed proh dolor ! tantum abest vt sapientiam vno prope suscipiant consensu, vt potius magis se oblectent barbarie. Hinc oppida, regiones, nationes ferè omnes interdum hoc superstitionis vitio laborare, nemo Quamuis autem plerisque in locis non immedicabile, lum plane iudicandum sit; attamen multum temporis requireretur ad illud ex mortalium pectoribus eradican- dum. Et etiamsi scientiæ ac artes pene vniuersam replerint terrarum orbem, nihilo tamen minus, vbiunque gentes, los conuertere placet, protinus inuenies multas, quæ se totas dederunt superstitioni. VAMPYRI, quæ exemplo ponimus, et qui tam plebi ignobili, quam prudentioribus crucem hactenus fixere, id satis superque probare nobis videntur.

*Transitio ad
Vampyros.*

§. IV.

Cum autem relatio de sic dictis VAMPYRIS, quo-*Relatio de Vampyris.*
 rum quidem nomen antea ignotum fuit, in ephemeridibus,
 et imprimis in litteris Alba graeca Viennam et Lipsiam da-
 tis, typisque impressis, tam abunde suppeditata sit, ut
 omnium pene repleuerit ora et aures, superuacaneum du-
 xi eam hic prolixè inferere, summam rei, qua fieri poterit
 breuitate, propositurus. Postquam nimirum MEDWE-
 DIAE, quae pagus est REGNI SERVIAE, rumor, Vampy-
 ros sanguinem exsugendo interfecisse quosdam homines,
 exortus, et ad Magistratum militem delatus est, ille in loco
 supra denominato inquisitionem hac de re instituendam
 iussit, qua facta, ex relatione cuiusdam SIGNIFERI,
 ALEXANDRI SIEGFR. von KOTTWITZ dicti, qui
 inquisitioni interfuit, sequentia haec nobis comperta fue-
 runt: annis scilicet ab hinc quinque miles quidam pede-
 stris, nomine ARNOLD PAOLE, qui ex lapsu a curru
 foeno onerato mortuus erat, cum adhuc in viuis esset, fac-
 penumero dixisse fertur: Se quondam in SERVIAE re-
 gione prope CASSOVAM a Vampyro strenue vexatum
 fuisse, eam ob causam aliquid terrae de illius Vampyri sepul-
 chro comedisse, istiusque sanguine se illiusse, eum in finem,
 ut liberaretur. Spatio viginti vel triginta dierum a morte
 eius elapso, nonnulli se ab illo torqueri conquesti sunt,
 quatuorque ab ipso vere interempti traduntur. Suasus
 HADNACKII protracto ex sepulchro Arnolde Paole,
 sanguinem sincerum ex oculis, naribus, ore et auribus ef-
 fluentem, adeo, ut indusium, integumenta cum loculo
 commaculata fuerint, deprehenderunt, qualis quoque
 cruor, palo per pectus ac cor, more illorum solenni; non
 sine suspicio demortui notabili, transfixo, affatim erupit.

Nec

Nec minus totum corpus a putredinis labe immune repertum esse, vngues manuum et pedum decidisse, locoque horum novos excreuisse, affirmant. Ex his omnibus, genuinum esse VAMPYRVM, cunctosque a VAMPYRIS interfectos eiusdem generis sanguinem sugentes rursus fieri, concludunt. Ipsum vero ARNOLDVM PAOLE non homines solum, sed et bestias aggressum, suctuque abstulisse sanguinem ita, ut, quibus caro talium animantium in usum cessit, VAMPYRI redditi fuerint, vitro commemorant.

Huc partim referuntur quidam, qui absque praecedente morbo intra secundum tertiumque dies obierunt, postquam fomino sepulti noctu subito non sine terrore expurgati, se a mortuis strangulari, doloremque pectoris sentire exclamauerint. Partim, qui VAMPYRORVM sanguine se perunxerunt, tales quoque euasisse perhibentur. Facta cadauerum sectione nonnullorum, ventriculos, pectora, corda, sanguine extra vasa euagante referta fuisse; in quodam vero infante simul cerebrum in pus conuersum obseruatum fuit. Porro VAMPYRORVM alium ex sepulchro reuertentem vxorem superstitem compressisse, ac plane ex legibus thalami venerem excreuisse, (hac tantum obseruata differentia, quod semen emissum frigidum erat;) inde vxorem concepissem, et elapso gestationis consueto tempore XL hebdomadarum in lucem edidisse infantem, pueruli quidem figuram praeseferentem, at sine membris distinctis conformatum, eundemque inconditam quippe mortuam carnem repraesentantem, triduo elapso, instar sarcinulis corrugatum apparuisse, sat lepide, si sat vere, enarrant.

DE VAMPYRIS.

§. V.

Quid ergo cum naturae legibus ex his prolatis conueniat, quidue pugnet cum iisdem, huius erit loci perspicere. Ne autem momentum aliquod notabile ex his praetermittatur, lubet secundum relationis suppeditatae ordinem nostram instituere diiudicationem.

§. VI.

Primum igitur, quod nostram meretur attentionem momentum, existit disquisitio in rem vere singularem ac mirabilem, a Magistratu militari iussa, et a duobus Praefectis militum subordinatis Chirurgoque castrensi instituta. Quemadmodum vero sententia et decretum de inuestiganda huius rei veritate a Magistratu suppeditatum, sua laude minime defraudare volumus; ita sane magis dolendum esse censemus, quod inquisitio hac de re non rite et accurate peracta fuerit. Licet enim illorum, qui inquisitioni huic praefuerunt, famae aut dignitati a nobis detrahi aliquid, non cupimus, tantum tamen abest, ut talem veritatem inquirendi modum sine Medico ordinario et perito adhibitam approbemus, ut potius pro insufficiente et plane legali habeamus. Non enim Chirurgis solis inspectionem huiusmodi committendam, sed Medici in arte sua satis exercitati adhibendam opem requiri, ipsi etiam ad vnum omnes Iurisperiti postulant. *Medico quippe in hac re maiorem fidem esse habendam, quam decem et viginti testibus non Medicis*, CARPZOVIVS (*) cum aliis satis neruose asserit. Ecquis enim viscerum naturalem vel praeternaturalem conditionem, quis morborum, mortisque inde secutae indolem a militum Praefectis vel Chirurgis ca-

B strensi-

(*) in praxi criminali p. I. qu. 16. n. 43.

strensis facile exquireret? Partis enim cuiuscunque firus, connexionis, functionis, verbo anatomes, ceu legalis inspectionis, accuratorem cognitionem, quam illi, qui arti salutari non addicti sunt, spondent Medici. Inprimis si res aut etiam morbi post mortem indagandi sunt altioris indaginis, quique qualitatibus quibusdam singularibus limitibus naturae primo intuitu transcendere videntur. Omnis proinde superstitio aut credulitas procul exulet, maior autem mentis acies arte exercitata, iudicii quaedam gravitas praesto sit, necesse est, exquisitissima. Occurrunt enim non raro in praxi Medica miranda morborum phaenomena, quae priscis temporibus pro miraculis et Daemonum praestigiis habita fuerunt, et etiam nunc hodie ab incautis minusque peritis inter prodigia referuntur. Verum cordatiores, inque praxi clinica magis exercitati Medici videtis naturae tam arctis non circumscribunt limitibus, quotidianam scilicet observatione edocti, quod saepius evenit et sectio post mortem rite instituta veras et physicas detexit causas morborum, qui antea leges et modum naturae penitus excedere videbantur. Ex quibus, ut arbitramur, satis superque patescit, quam utilis, quamque necessaria in historia VAMPYRORVM rite inuestiganda fuisset Medici cuiusdam periti diiudicatio. Nunquam enim adeo monstrosa et superstitione plena, imo absurda provenisset relatio, qualem nunc ex reliquorum monumentorum ponderatione demonstrabimus ulterius.

§. VII.

Arnoldus scil. Paole, cuius traditione summa nittur huius historiae, a Vampyro quondam vexatus, quo ab hoste crudeli immunis euaderet, aliquid terrae de eius sepulchro comedisse, sanguinemque eius sibi simul illiusse dicitur.

dicitur. Quod si autem hoc remedio vere liberatus a Vampyri torquentis fuisset, cur denuo Vampyrus factus, aliis, quorum recensentur quatuor, nocere potuit? Si vero frustra adhibita haec medicina fuit, cur tamdiu supervixit, et cur more aliorum non intra breue temporis spatium extinctus fuit, sed potius decidens de curru morte defunctus perhibetur? Posito autem, terram ab mortui sepulchro desumptam, eiusdemque sanguinem remedii instar specifici ipsi inseruivisse, nonne pessime actum cum miseris nostris sequentibus, qui neglecto pharmaco hoc praesentissimo, mortis faucibus non sine aliorum lethifera vexa traditi fuerunt, cum tamen facile eodem remedio adhibito servari potuissent. Periculum fuisse regeris, ne per sanguinis infecti applicationem plures redderentur contaminari, quemadmodum STANNA post unctionem paria VAMPYRORVM fata passa perhibetur. Ego vero potius, uxorem VAMPYRI naturam induisse compressione, de qua tamen contrariam in relatione legimus sententiam, putarem. Quibus omnibus accurate pensitatis, unusquisque facile contradictoria et absurda deprehendet.

§. VIII

Porro Putrefactionis absentia, seu signum essentia-
 le in relatione saepius fuit allegata, ubi tamen serui fit men-
 tio, hoc morbo (sic ipsi nominant malum VAMPYRO-
 RVM genuinum) extracti, cuius cadauer non nisi putre-
 dine consumptum repertum esse, asserunt. Idem iudicium
 esto de sanguine salvis visceribus in pectore reperto,
 quem si recentem offenderunt, VAMPYRVM commu-
 ni suffragio renunciarunt mortuum, cum tamen STAN-
 CKO eum, non nisi putrefactum monstrari, et nihilomi-
 nus eorum numero adscriptus fuerit. Qua de re incer-
 tos

DE VAMPYRIS.

tos ipsos defunctorum inspectores fuisse, inde ni fallor clare elucescit, cum corpora a corruptionis labe immunia reperta, nescio, qua superstitionis lege ducti, poena capitali affecerint, putrida tamen, quanquam pro VAMPYRIS habita, poena iudicarint eximenda. Deinde quid sibi velit filiulus, plene ac perfecte proportionatus, tamen sine membris, et rudi, indigestaeque moli carnea similis, in lucem a grauida editus, nec dum perspicio, nisi forte illis mola imposuerit. Nonne igitur historiam VAMPYRORVM contradictionum, aut forte fabularum, censere quis posset plenissimam?

§. IX.

Tamet si igitur strenui satis fuerint quidam in assequenda re, et ad varias causas cum sympatheticas tum antipatheticas, occultasque qualitates, et nescio, ad quem spiritum intermedium, astralem, sidereum, Archaeum seu spiritum mundi, imo interdum ad cacodaemonem prouocauerint; eam tamen rem ceu maxime dubiam et obscuratam tenebris implicitam nullum alium in finem, quam ut incerta facta praeter necessitatem multiplicentur, frustra hoc modo tractari, arbitror. Quo enim pacto superstitionis ingentis notam detrectabunt, quicunque ex fallaci persuasione admodum mortuos semel terrae mandatos proterahendo turbare quasi suscipiunt? Multominus assertionem suam roborabunt, postquam intaminatum conspexere adauer sanguine refertum, ut infra probabo.

§. X.

Quamquam igitur videri potest ob fundamentum tantum ubi omni deductione ulteriori supersedendum esse; libet tamen paulo longius progredi, et quid de tota re sentendum sit, dispicere, pauloque accuratius inquirere, ubi autem

autem summa eo redit : AN DENTVR VAMPYRI
SEV MORTVI VIVIS PER ABLATIONEM
SANGVINIS DAMNVN INFERENTES, IPSAM-
QVE VITAM AVFERENTES?

§. XI.

Scilicet ex supra dictis satis clare patet, VAMPY- *Definitio*
VAMPYRO-
RVM.
RVM dici hominem defunctum, post mortem ex sepul-
chro redeuntem, ex aliis adhuc viuentibus hominibus,
animalibusque sanguinem exsugentem, cuius vestigia, a
VAMPYRIS interfecti, premunt, aliisque iterum post fa-
ta similiter insidiantur. Vnde autem nomen VAMPYR.
originem suam traxerit, nondum satis constat; variae enim
souvntur opiniones: Quidam pro voce Illyrica accipiunt, alii
a lingua Turcica deriunt. TOVRNEFORT (*) in descri-
ptione itineris sui mentionem facit insulae MYCONA di-
ctae, cuius incolae VROVOLACAS vocant homines de-
functos, qui eodem modo, vt supra in definitione monui-
mus, viuentibus terrorem, imo ipsam mortem inferunt.

§. XII.

Si ARISTOTELI (**) fidem adhibeamus, *aves Quaesitionis*
quaedam lac capris et nutricibus, infantibus autem sangui- antecedentis
nem clam subtrahunt; secundum LIBAVVM (***) ve- resolutio.
spertiliones humanum sugunt sanguinem; secundum VE-
TERES

B 3

(*) Relation d'un Voyage du Levant, par M. PITTON DE TOVRNEFORT. Huc etiam verba ex GEORGII FEHLAVII annotationibus ad CHRISTOPHORI ANGELI Enchirid. de statu hodiernorum Graecorum cap. 25. pag. 158. referri merentur, quae cum TOVRNEFORTII relatione conveniunt.

(**) Histor. animal. L. IX. c. 30. et CASP. SCHWENCKFELD Theriotroph. Siles. p. 232.

(***) L. VI. Hexaem. l. 30. p. 555.

TERES POETAS striges infantum sanguini insidiantur; sed quae haec sit avium species, non sum sufficienter constat. Notatu digna est historia, quam **TH. BARTHOL.** (*) affert. Tres infantes Pastoris **FIONENSES LYKISHOLMI**, incubiculo consueto dormientes, insueto ploratu et inquiete per aliquod temporis intervallum turbabantur, quod se mulgeri a quodam sentirent. Puerorum suspicionem firmarunt papillae, diligentius a parentibus tractatae, quae lactantis foeminae papillarum in figuram eminebant. Ad hoc auerruncandum fascinum alexipharmacis amarisque illitae fuere papillae. Hinc umbilicus illorum tam vehementer succione atterebatur, ut non tantum manifeste prominere, sed et oriugentis magnitudinem impresso velut vestigio monstraret. Cum his fere conveniunt quae **IOH. SOPHRON. KOZACK** (**) refert, utpote qui spiritus naturales, elementares, etherales dictos, lac et sanguinem sugere docuit. Nonne vero haec fictio a re vera abludivit, quae nonnullarum gentium erat persuasio, sanguine delectari eundemque bibere animas. Quare antequam iusta fiebant, dum circa letheas oras adhuc vagari credebantur, nec ad campos admitterebantur *Elysios*, sanguis ad radices tumuli fundebatur, cum vino, vel lacte mixtus, quod ex **LVCIANO** (***) patet. Quid vero animae cum sanguine?

§. XIII.

Si vero in mortis indolem sollicitius inquiramus, vitales, naturales ac animales actiones ita abolitas, ut modo restitui queant nullo, reperiemus. Sistitur nimirum in

Mortis ratio
genuina atque
inde deducta
impossibilitas
restituendi.

(*) Cent. I. histor. anat. IX. p. 20.

(**) Anat. vital. microscop. c. 17. pag. 175.

(***) T. I. op. in Necyomant. de quo etiam **GARM. L. II. T. 7. p. 609.** scribit.

circulo suo sanguis ex corde, vita adhuc durante per omnes corporis partes propellendus et aequaliter distribuendus. Hoc intercepto, viscera, omnes solidae partes reliquae naturali quippe humorum secretionem, et exinde nutritionem dependente inhibita necessario destruuntur. Ino semel subsecuta animae et corporis solutione, nihil nec naturae, nec arti superest, per quod hocce vinculum restitui possit. Qui enim sanguinis in apice arterioso stagnationem nouit rectius, eiusque resolutionem admodum difficilem interdum difficillimam; tamque ingentis copiae cruoris in morte perpetuo quiescentis, reductionem spatio tam diuturno elapso, in cursum suum praeuia resolutione, non nisi impossibilem censebit. Vt taceam omnem ex firmis aliis partibus praestandum motum, ob harum rerum destructionem plenissime cessare. Quae si in corpore animali contingere deprehenduntur, animam a corpore suo separatam dicunt. Quod vero eadem ob amorem, qui ei cum corpore suo intercedit, non deserat prius habitaculum suum, quam si idem sit ita labefactatum, ut functiones in eo exercere amplius nequeat, extra dubium est. Locum vero repetendae vitae, dari nullum, inde elucescit manifeste, quoniam exitialis organorum labes omnem supra dictum amorem utriusque superare atque vincere valet. Si enim mors vinculum, quod animae cum corpore intercedit, distrumpit, in cadauere non permanebit anima. Vitam enim et mortem simul in eodem cadauere hospitari posse, quis credat? Vix enim ac ne vix quidem nobis persuadere possumus, animam ad corpus quasi postliminio redire, perque hoc actiones varias perpetrare posse. Sibi enim semper summus rerum, vitae mortisque arbiter, hanc, animam e corpore egressam reuocandi potentiam seruauit.

§. XIV.

*Corruunt hinc
Vampyris at-
tributa ex usu
functionum
tripliciter de-
negato.*

Quando igitur moriturus sit, non potest
pyris litteris configurari, ut ait, non
tuis ille, qui viuis et sanis tantum
fit status omnibus numeris, sed
mortuis voluntatem ira determinari
tentur, non est quod asseratur,
absque pulmonum respiratione
absque linguae musculorum variorum
ne fieri potest. Quis, quaeso, moriturus
vsu, adscribere velit? Multominus
admodum difficilis digestio, sine ventriculi
norum, calorisque a sanguinis circuitu
cursu continger. Cadit hinc omnis
de praeparati deductio ad massam sanguinis
que a venis cordeque receptio, vigens
possibilis. Ut nihil de edendi ac bibendi
appetitu dicam, quippe qui, non nisi per
attribuitur. Quaeso igitur, in quem finem
assumptio, cum nutritio nulla, nullumque
quod viuis tantummodo secundum naturam
locum ulterius inueniat? Quin imo si vel optimus
tes, terrae demandati, nec per momentaneum
tractum, aëre nempe omni priuati, superesse possit,
mortuos reuiuiscere posse, hariolabitur? Nil
de impossibilitate sanguinis educendi, quae sine
plicatione, cuius mentio fit nulla, fieri haud potest
to minus attentionem vllam merebitur compressio
a VAMPYRO marito facta, cum, quanta ad hunc
exercendum requiratur vis, eam rectius declarent Medici

§. XV.

Vindenam porro, quæso, prorumpendi ex sepulchris vis, *Quæ porro*
 ambulandi, motumque exercendi voluntarium, sperma in te- *infringun-*
 sticulis secernendi, secretumque, sanguine interim in motu *tur.*
 suo quiescente, excernendi facultas, et quæ aliae functiones
 hic allegantur, non a spiritu tantum, sed cum corpore mate-
 riali vnito expectandæ. Crediderim potius vxorem ob ma-
 riri apparitionem non solum, sed propter infame hoc VAM-
 PYRI facinus, terrore percussam, exanimem redditam, in-
 eptamque plane fuisse ad recipiendum semen. Si rem in-
 uertere, atque Virum viuum complexum esse foeminam
 mortuam, asserere velimus, dubio opus esset nullo, cum eo
 proteruiæ insatiabilis salacitas atque malitia hominum pro-
 cesserit non semel, vt mortuis non pepercerit, sed cum vicio
 detestabili ac turpi coire mauerit. Quod vero vlla vnquam
 inde obseruata fuerit imprægnatio, etiam atque etiam per-
 negamus, quia in cadauere nullæ actiones vel vitales vel ani-
 males peragi possunt, vti superius demonstratum fuit. Pro-
 inde magis pro fabula habenda est historia, quam superstitio-
 nis plenus KORNMANNS, (*) de puella DEYSA mor-
 tua a milite imprægnata, proferre sustinuit.

§. XVI.

Quamquam itaque vxor allegata, tum reliqui morbo hoc *Nec propria*
 affecti, se a Vampyris vexari cum querimoniis variis fateban- *in phycis*
 tur, nihil tamen secius illorum confessioni parum aut nihil *confessio suffi-*
 esse credendum, arbitror, quoniam isti aut vero morbo, aut ad
 minimum peruersa imaginatione et superstitione laborant.
 Quot et quales autem obueniunt aegrotantibus imaginatio-
 nes rerum, quæ tamen minime sæpe existunt, optime clini-
 ci norunt Medici. Cum enim ingens morborum copia
 C febri-

(*) de miraculis mortuorum P. IV. cap. 1. p. 98.

18 DE VAMPIRO

febrilibus suis stiperetur moribus, usque cum sic laborantibus, cerebrum sollicitetur, sanguisque celerius velocius transfluente oneretur, corpus tunc in phantasiae rationisque exercitium promittitur. Sensus incolumitate sua gaudens, non desistit. Sensus est, si vero cerebrum ac sensus organum a humoribus, aut quovis alio modo irritatur, laesum et falluntur admodum. Praeterea propriam insensibilitatem confessionem, hoc seculo, mancam esse ac mendaciarum ac veneficorum historiae pridem nos docuerunt. ni fallor, non ea propter Vampyros fuisse, qui id praestant.

6 XVII

§. XVII.

*Sanguis ob
causas na-
turales post
mortem efflu-
ere potest.*

Si autem quaeris, unde sanguis sincerus exoritur, vnde et acribus, ore, et auribus cum absentia putrefactionis, et putredinis, ut et lintea cum loculo eodem infecta fuerint, manifestum est, non paucos obuenire morbos, corporisque acribus, ubi post mortem ex certis cadauerum cavitatibus, et ex profuuium animaduertitur. Apoplecticorum, et vera Vampyris similes non raro excreciones monstrant, periculum est. Ut nil de fluxilitate sanguinis dicam, quod perplexia mortuis, si forte cerebri cerebellique extirpationem, per frequentiores cadauerum incisiones demonstrantur. WEPFERVS (*). Id quod etiam PLATERVS (**) monio suo corroborat, referens se in plethoricis apoplecticis ob ruptam venam saepenumero obseruasse, et tunc sanguinem adhaerentem et post mortem, magnam sanguinis copiam per os, atque nares erumpentem. LIBAVIVS (***) quodam mentionem iniicit, qui morbo epidemico quodam et ratione aut epilepsia intereunti a morte demum per os, nares, aures et alias vias sat copiosum profuderunt sanguinem.

(*) in Hist. de apopl. mort. r. p. 4. et 5.

(***) de cruent. cad. pag. 149.

IO. SOPHRON. KOZACH: (*) *mortuis strangulatis et suffocatis solet quoque e naribus vel faucibus meare sanguis interdum aliis humoribus mistus. In febre maligna et pestilentiali mortuis nares gossypio lanuginosoque, quod fert Bombax, semine vel alia quadam re occludendas esse, ne pereasdem cruor effundatur, annotat et suadet ZACCHIAS (**). In peste*
CHEMNICENSI: (***) *Virgo praeclara stirpe nata, post mortem tantum sanguinis e naribus profudit, ut vestes ferales pollueret, fluxusque ille usque ad sepulturam profluens nullo conatu inhiberi posset. Huc faciunt quae RIOLANVS (****) monuit: inter dissecandum non te terreat, et ab incepto opere reuocet stillicidium sanguinis, e naribus vel ore, quod saepius contigisse vidi, primo vel altero, tertio et quarto sectionis die, quandoquidem meticolosi id phaenomenon in sinistrum omen interpretantur, quasi nefas esset corpus illud attingere, cuius anima nondum a sanguine separata sui adhuc corporis curam haberet, qua de re apud Poetam POLYDORVS AENEAM (*****)* hortatur:

Parce pias scelerare manus!

Alios praeterea haemoptycos sistere possem, quorum rupta in pulmonibus vasa sanguinem non raro fluidum in bronchiis admissum, indeque in fauces deductum post obitum fundunt. Alios in affectibus inflammatariis, tum in ardentissima sanguinis exaeftuatione constitutos proferre nolo. Sanguinem caeterum ad notabile post mortem tempus in venis et arteriis non concretum, sed fluidum satis reperiri, dissectiones corporum anatomicae testantur. Multum autem interesse

C 2

reor,

(*) Lib. de haemorrh. c. 9. p. 266. et Tr. de Sale c. 5. §. 10. p. 214.

(**) in Tr. I. quaest. legal. consil. 19. n. 5. p. 34.

(***) vid. GARMANN. Lib. II. Tit. VII. de cruentat. cadav. p. 558. §. 30.

(****) in Lib. anthropol. c. 18. p. 61.

(*****) conf. L. III. Aeneid. 7. 42.

reor, probeque dispiciendum duco, vtrum corpus praecio morbo, inprimis diuturno emaciatum ac humoribus necessariis priuatum, an potius veloci extinctum fuerit nece, quoniam intra breuissimum temporis tractum consumi nequit, quod ipsum est, quod accidisse legimus mortuis nostris, qui intra biduum vel triduum enecati dicuntur.

§. XVIII.

Vngues vero non saltem accreuisse, sed et pristinis relictis, ac reselectis, nouos repullulasse, res est, quae fidem pene excedit, quam tamen **PARAEO** id affirmanti adhibendam statuunt *Misc. N. Cur.* (*) Interim quod prius attinet, marcescentia et corrugatio tam corporis totius, quam digitorum in defunctis contingens, vngues constrictionis expertes sistit in cadaueribus longiores visui, cum tamen nil quicquam post mortem incrementi eis impendatur. Quod vero posterius concernit, omnes, antequam aliquid statueret, rectius examinari debuissent circumstantiae; Qui enim senel, nedum pluries, vt demonstratum supra fuit in relatione, errat, semper praesumitur talis. Quid si laminam vicinam infra vnguem ita positam, vt, eleuato hoc, appareat, pro nouo vngue venditasse dicam?

§. XIX.

Putredinis labe non inquinata **VAMPYRORVM** corpora, peculiarem horum mortuorum statum miraculorumque denotare forte poterat, nisi variae aliae circumstantiae, eaeque naturales, hunc arcere putrorem quandoque forent. Sunt quorundam brutorum, vt de Gallis gallinaceis, feris, aliisque aetate grandiore conspicuis abunde constat, tales membranarum, ligamentorum, muscutorum, aliarumque partium constitutiones, vt nec vlla in plures dies conti-

(*) Dec. II. Anno 2. obseru. 155. pag. 354.

continuata coctione macerati et in vsum humanum praeparari possint, sique vel plane non deplumata animantia, emaciatissimo summe corpore praedita, imprimis autumnali aut hiberno tempore asseruentur, sine vlla balsamationis artificialis ope conseruari in plures commodè poterunt annos. Ita etiam iudicandum est de ficcioribus strictiorisque habitus corporis hominibus, aut sanguine per praecedentes haemorrhagias, aut vulnerationes grauiiores priuatis. Qualem succorum pene omnium absentiā in marasmo senili, phthisi aut hectica consummata defunctis obseruare est, quippe quorum corpora non nisi ossa, cartilagine, ligamenta, cutem, praeter eaque nihil continent.

§. XX.

Ab astris incorruptibilitatem talem deriuare annisus est REIES (*) DE FONTECHA: *mortis tempore talem* ^{Plures adducuntur causae putredinem impediunt.} *aliquando influxum dari contendens, qui corpori influens putrefactioni ineptum reddat, unde post multorum annorum decursum absque vlllo miraculo integrum reperiatur; et BEDA (**) in anno tres esse dies ac noctes statuit, in quibus qui nati fuerunt, corpora illorum absque dubio integra et incorrupta manebunt vsque in diem iudicii. Refertur vero dies XXVII. et XXX. Ian. et XIII. Febr. quos suum mysterium mirabile valde dicere non erubuit. Et ANTON. PALVANVS inquit: (***) Die primo et secundo Februarii natos non putrescere. Facile me isti auctores consentientem haberent, si sermo iisdem non de Die natali, sed emortuali esset, praesertim si hoc assertum, habita scilicet variae tempestatis ratione, non promiscue ad omnes extenderetur annos. Est*

C 3

enim

(*) de priuilegiis praegn. c. l. p. 411. (**) de Nat. infl.

(***) Vid. eiusdem caten. temp. annul. 16. p. 53. et de quo etiam GARMANN. de miracul. mort. p. 965. legi meretur.

enim plerumque in multis EVROPAE regionibus hoc anni tempore gelidi frigoris intensissimique potentia, ut rigida cadauera terrae mandata frigidae, diu admodum illaesa a corruptionis labe sistat. Hoc etiam in carne mactatorum animalium, inque cadaueribus hoc tempore cultro anatomico subiectis non obscure apparere credo. Nec ultra dubito, quin pene omnes VAMPYRORVM circumstantiae cum his non difficulter comparari possint. Fuit enim mortis eorundem non aliud tempus, quam ubi gelidum regnat frigus, eoque magis, quo magis regio ipsa ei fauet. BARTHOLINVS (*) ita disserit: *qui Spitzbergae Groenlandiae parte ad nos redeunt mercatores Hafnienses testantur, nihil ibi ob frigus intensum putrescere aut corrumpi, ut etiam sepulta cadauera per XXX. annos inuiolata et integra sine putredine conseruentur. Corpora Stockholmiis tota hyeme in patibulo suspensa sine putredine deprehendisse affirmat* IOH. IOACH. BECHERVS. (**)

§. XXI.

Salia animalium corpora integra diu conseruare apta sunt.

Praeterea satis notum est, nonnullis terrarum oris quasdam peculiare esse conditiones, quae corpora animalium integra diu seruire aptae sunt. Quod de regionibus sale gemmae aut alumine refertis non obscure intelligitur. Salia enim huius generis sat valide putredini resistunt, id quod perbene oeconomi norunt, utpote qui ad carnes variorum animalium eo melius conseruandas iisdem vruntur. Quamuis autem nobis de terrae indole, qua REGNVMSERVIAE praeditum est, nihil certi constet, haec tamen coniectura occasionem forte eandem accuratius inquirendi subministrare poterit. Ex his modo allegatis, ni fallor, aliisque pluribus addendis, si opus esset, clare elucescit

(*) de niuis vsu med. c. l. p. 80. (**) c. l. n. 125. p. 312.

scit, nil quicquam miraculose inde sequi, quando et VAMPYRI corpus incorruptum monstrarint, tempore post mortem notabili. Cum vero non omnia tali putrefactionis la-be exempta reperta fuerint cadauera, in memoriam iterum reuocamus, quod monitum fuit: incertam relationem esse ipsam, cum quidam mortuorum incorrupti, quidam e contrario putredine deprauati fuerint, prout nempe tempestatis, ætatis, temperamentorum, subiectorumue constitutiones tulerint.

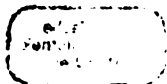
§. XXII.

Si quis porro ad sonitum suspiriumque illud, quod adstantes ab ARNOLDO PAOLE perceperunt, cum palus per pectus ac cor more ipsis consueto transfigeretur, prouocare velit, difficultatem minorem me in huius phaenomeni explicatione spero inuenturum. Nimirum talis est pulmonum post expirationem constitutio, ut tamen notabiliter collabantur, aëris tamen multum in cellulis suis vesiculisque retineant, qui compresso tam violenter pectore, non poterat non cum impetu et strepitu quodam manifesto erumpere, qualis etiam stridula et suspiriosa veluti aëris ex pectore expulsio, vehementi abdominis percussione facta, in cadaueribus non raro percipitur.

XXIII.

Quisquis tandem felicem mali extinctionem clamitas, postquam Vampyrorum corpora, metu imaginatio incolarum ita exigente, detruncata fuerunt, vide quaeso, ne etiam hæc res, veluti omnes reliquæ allegatae circumstantiæ, superstitionis sit plenissima; qui enim sanus et viuus nemini detrimentum attulerat, nec ulli forte afferre, cum vires adhuc aderant, in animum susceperat, mortuus eheu! sententiam suam mutasse putatur, et capite proinde plectitur! Interim non possum non vestram hac in re conuiuentiam approbare Iudices!

cum

DE VAMPYRIS.

cum forte credulis et superstitionis incolis omnem hoc pacto terrorem adimere atque eradicare funditus annisi fueritis, quo poena atque vindicta hac utrunque caeteroquin ridicula, exercita in mortuis, mentem illorum erigeretis felicius, remedioque uteremini ad statum aegrotantium apprime accommodato. Metum enim in epidemicis eiusmodi malis, terroremque non infimum inter causas reportare locum, dum experientissimi agnouerunt Medici, utpote qui etiam eundem in finem varia amuleta et periammata suis aegrotantibus non solum concesserunt verum etiam non raro commendarunt.

§. XXIV.

Non dantur Vampyri, sed mortis generis causa potius morbo epidemico est adscribenda.

Rebus igitur sic stantibus, VAMPYROS tales, quales iuxta definitionem descripsimus, non dari existimamus; tanta enim nec viuis relicta libertas, ut alios pro lubitu suo e medio tollere queant, multo minus competet mortuis talis potentia. Morbo autem potius epidemico eos fuisse interfectos vero videtur simile. Multi namque inueniuntur morbi, ubi aegri mente adeo sunt capti, ut sibi nescio quas imaginentur phantasias. Et, quaesio, quid est, quod imaginatio praesentem in plebe efficere non possit? Sic enim in aegrotantibus siue existente temperie atrabilaria, siue ab hypochondriaco morbo viscerumque infimi ventris obstructionibus, siue ab sic dicto incubo, seu ephialte, et ab aliis innumeris fontibus, variae in corpore sese exerunt morbosae affectiones, quae cum metu, tremore, tristitia, suspitione, variaeque imaginatione falsa coniunctae esse solent. Quapropter incolas loci, cuius supra mentionem fecimus, febre maligna et contagiosa fuisse correptos, lubenter cum MEDICO (*) consentimus VINARIENSI.

§. XXV.

Conclusio.

Quae pauca de sic dictis Vampyris in medium protulisse sufficiant. Ac quemadmodum minime existimationi illorum, qui vel hanc ipsam historiam litteris consignare, vel meditationes, diuinationesque suas orbi litterario communicare voluerunt, aliquid detractum cupimus; Ita etiam nulli has nostras cogitationes, pro ea, quae gaudeamus libertate sentiendi, ceu indubias ac omnibus suis numeris absolutas obtrudendas statuimus, utpote, qui tantummodo, quid in arduis valeant humeri tentauimus. Interim summum Numen precibus ardentissimis imploramus, ut omnes nostros in sui gloriam, proximique salutem vergere conatus iubeat.

(*) Eines Weimariſchen Medici wüthendste Gedanken von den Vampyren.